

Arrest

nr. 290 984 van 27 juni 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat P. DESCHEEMAECKER
Koningslaan 206
1190 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 17 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster legt samen met haar partner de heer T. H. R. een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de gemeente Schaarbeek. Deze wordt geweigerd door de ambtenaar van de burgerlijke stand op 17 februari 2023.

Op 7 februari 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster nog dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie zone Polbruno op 07.02.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw,:

Naam: C. (...) D. (...) N. (...)

Voornaam: T. (...) A. (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds sedert 02.06.2017 in het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met haar toekomstige samenwoner. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, haar intentie tot wettelijke samenwoning geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Ze verklaart niet medische problemen te hebben haar het reizen zou kunnen belemmeren. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, de kennelijke beoordelingsfout en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk de overheid ertoe gehouden is uitspraak te doen met kennis van alle gegevens van de zaak*”. Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“a) Doordat, eerste onderdeel, verzoeker sinds januari 2021 samenwoont met T. (...) H. (...) R. (...) en heeft dus sinds meer dan twee jaar een stabiele en duurzame relatie met hem.

Op 20 september 2022, heeft zij met hem een ‘verklaring van wettelijke samenwoning’ aangegaan.

Zij wonen in een appartement met twee slaapkamers, een woonkamer, een eetkamer, keuken, een doucheruimte en een toilet, die beantwoordt aan de vereisten van gezondheid en bewoonbaarheid van artikel 2 van het Boek III, Titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

Verzoekster wordt financieel ondersteund door haar vriend. Zij is niet afhankelijk van de Staat, het Gewest of de gemeente (OCMW).

Zodoende, is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Het middel is dus gegrond.

b) Doordat, tweede onderdeel, de Richtlijn 2003/86/EG van de Europese Raad d.d. 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging als doelstelling heeft de gezinshereniging te bevorderen.

Die Richtlijn wordt in de weigeringbeslissing nooit ter sprake gebracht.

Zodoende, is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.

Het middel is dus gegrond.”

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu is de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat verzoekster sinds 2 juni 2017 in België verblijft, waardoor de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen reeds is verstreken. Verzoekster betwist dit niet. Verweerder motiveert daarnaast ook dat een intentie tot wettelijke samenwoning haar niet automatisch een recht op verblijf toekent.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Verzoekster meent dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd omdat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat ze sinds januari 2021 samenwoont met haar partner; dat ze meer dan twee jaar een stabiele en duurzame relatie hebben; dat ze in een appartement wonen met twee slaapkamers, een woonkamer, een eetkamer, keuken, een doucheruimte en een toilet, dat beantwoordt aan de vereisten van gezondheid en bewoonbaarheid van artikel 2 van het Boek III, Titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek; dat ze financieel wordt ondersteund door haar partner en dat ze niet afhankelijk is van de Staat, het Gewest of de gemeente (OCMW).

De Raad merkt op dat nergens uit de vreemdelingenwetgeving volgt dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing met dergelijke elementen rekening moet houden. *In casu* staat vast dat verzoekster langer op het grondgebied verblijft dan wettelijk is toegestaan. Aldus staat vast dat verweerder toepassing kan maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet om aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet volgt dat verweerder in een dergelijk geval rekening moet houden met het gezinsleven van betrokkene, met het hoger belang van zijn kinderen (indien aanwezig) en met zijn gezondheidstoestand. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een partner heeft in België, doch hij is van oordeel dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de verblijfswetgeving te dezen geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom verweerder nog bijkomend zou moeten motiveren omtrent de woning waarin ze woont, noch omtrent haar financiële situatie, noch omtrent het feit dat ze geen OCMW-steun ontvangt.

Verder betoogt verzoekster dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) nergens wordt vermeld. De Raad ziet echter niet in welk belang verzoekster bij haar kritiek heeft. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing *in casu* een verwijderingsmaatregel betreft. Verzoekster zet geenszins uiteen waarom verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing de Gezinsherenigingsrichtlijn zou moeten vermelden. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster nooit enige gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend. Ook in dit opzicht is haar kritiek niet ernstig.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Ter adstruering van haar tweede middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Doordat de bestreden beslissing een ernstige en ongerechtvaardigde inmenging is in de rechten van verzoekster op eerbieding van haar privé- en familielevens,

1. Hoewel artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens het recht van een ieder op respect van zijn privé- en familielevens beschermt ;

Dat artikel 8 het “recht van elke mens om zijn affectieve, seksuele en familierelaties te beleven met eerbied voor zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid voor de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid” beschermt (J. L. RENCHON, “La Convention Européenne et la régulation des relations affectives et familiales dans une société démocratique”, in La mise en œuvre interne de la Convention Européenne des droits de l'Homme, Uitg. Jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p. 92) (vrij vertaald).

2. Hoewel paragraaf 2 van die bepaling de inmenging in dit recht enkel toestaat onder drie cumulatieve voorwaarden:

- de inmenging moet door de wet voorzien zijn,
- zij moet in overeenstemming zijn met het in deze paragraaf gedefinieerde wettig doel,
- en moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Die laatste voorwaarde betekent dat de maatregel gerechtvaardigd moet worden door een dwingende maatschappelijke behoefte en, meer bepaald, evenredig met het nagestreefde wettig doel zijn (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 13.07.1995, R.D.E., 1995, n° 84, p. 277; R.v.St., n° 61.972, 25.09.1996, R.D.E., 1996, p. 755).

In casu, leeft verzoekster in België sinds 2 juni 2017, hetzij sinds bijna 6 jaar.

De vriend van verzoekster heeft een onbeperkte verblijfsvergunning.

Het privé-, familie- en sociale leven van verzoekster speelt zich dus in België af.

De bestreden beslissing, die een terugkeer van verzoekster naar Brazilië zal meebrengen, houdt in dat zij van haar vriend gescheiden zal zijn.

Deze, volkomen onmenselijke, maatregel wordt niet door een maatschappelijke behoefte gerechtvaardigd. Hij is ook niet evenredig met het door de administratieve overheid nagestreefde doel en miskent dus de eerbied verschuldigd aan het privé- en familieleven van verzoekster en dus, voormeld artikel 8.

Het middel is dus redelijkerwijs gegrond."

2.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Waar verzoekster aanvoert dat ze een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met haar partner, bemerkt de Raad dat dit door verweerder niet zozeer wordt betwist. Aldus moet het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM worden aanvaard. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen in bepaalde gevallen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Het staat niet ter discussie dat het *in casu* een situatie eerste toelating betreft. Verzoekster werd immers nog nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het enkele feit dat verzoekster de intentie heeft om met haar partner wettelijk samen te wonen, op zich niet automatisch tot een verblijfsrecht leidt. Verweerder oordeelt dat verzoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren en een visum kan aanvragen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

De Raad wijst erop dat het aan verzoekster toekomt om met concrete elementen en minstens een begin van bewijs de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het is aan haar om aan te tonen dat er, in weerwil van de bestreden beslissing, onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn die verhinderen dat het gezinsleven tijdelijk elders normaal en effectief wordt verdergezet. Verzoekster laat echter na om dit aannemelijk te maken. Met haar betoog toont ze op geen enkele wijze aan dat er dergelijke hinderpalen bestaan. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder op onredelijke en/of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekster haar gezinsleven verder heeft ontwikkeld in een periode waarin ze zich ervan bewust diende te zijn dat haar verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van haar gezinsleven in het gastland vanaf het verstrijken van de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, precair zou zijn. Verzoekster heeft immers nooit over enig verblijfsrecht van meer dan drie maanden mogen beschikken. Ze toont niet aan dat er *in casu* sprake is van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden dat er alsnog sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN